

Đức Phật nói: Cho đừng hối hận, mất rồi đừng tiếc nuối

Bởi Ngô Trạng

Ai cũng muốn sống thật hạnh phúc và trọn vẹn nhưng cuộc sống thường 8, 9 phần không như ý muốn. Vậy chúng ta phải sống như thế nào để khi từ già cõi đời vẫn cảm thấy hài lòng với chặng đường đã đi qua?

Sự lung linh của pháo hoa, sự điêu tàn của lá rụng, sự quay trở về với cát bụi khi kết thúc tiến trình của sinh mệnh là những hiện thực mà chúng ta bất lực không thể nào cải biến. Cũng như ngọn núi kia, cho dù có cao và hiểm trở tới đâu, vẫn không thể làm khó bước chân của những người muốn chinh phục khám phá.

Ai trong đời rồi cũng một lần cảm thấy bế tắc và tuyệt vọng, lòng không thôi cảm thấy chới với giữa dòng đời xô bồ, bản thể nhỏ bé đến cùng cực, có những lúc sống trong khoảnh khắc nhen nhóm ý nghĩ buông xuôi, tâm hồn gần như gục ngã, mất niềm tin, mất hy vọng, trước mặt chỉ còn là một khoảng không đen đặc, đầy đau đớn.

Có một câu chuyện đáng để chúng ta suy ngẫm:

“Có một tỷ phú sống trong căn biệt thự xa hoa. Nhưng một ngày kia mắc bệnh hiểm nghèo, ông chợt nhận ra rằng tất cả những gì là danh vọng, tiền tài và vật chất, thực ra đều hư vô như mây khói.

Trong lúc cảm thấy bế tắc và tuyệt vọng vì biết rằng không thể sống lâu nữa, ông bèn tìm đến một vị danh y để xin lời khuyên. Sau khi bắt mạch, danh y nói với ông rằng: “Bệnh của ông ngoài cách này ra thì không thuốc nào có thể chữa khỏi. Tôi sẽ kê cho ông ba đơn thuốc, ông cứ theo đó mà làm, hết đơn thứ nhất thì chuyển sang đơn tiếp theo”.

Vị tỷ phú về nhà, trong lòng phấp phỏng hy vọng. Ông lấy đơn thuốc đầu tiên ra và đọc: “Hãy đến một bãi biển và nằm đó khoảng 30 phút, làm liên tục như vậy 21 ngày”. Mặc dù thấy khó hiểu, nhưng ông vẫn quyết định ra bờ biển. Ông lang thang một vòng rồi ngã lưng nằm trên bãi cát. Bất chợt một cảm giác nhẹ nhàng và khoan khoái vô cùng bao trọn thân thể ông. Vì trước đây

công việc bận rộn nên ông không có cơ hội nghỉ ngơi. Nay ông có thể tĩnh tâm lại để lắng nghe tiếng gió thổi vi vu, tiếng sóng biển rì rào hòa lẫn với tiếng kêu thánh thót của đàn hải âu gọi bầy... Trái tim ông bỗng thổn thức, chưa bao giờ ông có được cảm giác thoải mái như bây giờ.

Ngày thứ 22, ông mở đơn thuốc thứ hai, trong đó viết: “Hãy tìm 5 con cá hoặc tôm rồi thả chúng xuống biển, liên tục như vậy trong 21 ngày”. Trong lòng ông đầy rẫy những băn khoăn, nhưng vẫn cặm cụi đi nhặt tôm cá rồi thả chúng ra biển. Ngắm nhìn từng con vật bé nhỏ được trở về với biển khơi, trong lòng ông không nén nổi xúc động.

Ngày thứ 43, ông đọc đơn thuốc thứ ba: “Tìm một cành cây và viết những điều khiến ông cảm thấy không hài lòng lên bãi cát”. Nhưng khi ông vừa viết xong, thủy triều lại cuốn tất cả xuống biển. Ông lại viết, sóng lại cuốn đi, lại viết, lại cuốn đi, rồi lại viết, và lại cuốn đi... Ông bật khóc nức nở vì chợt hiểu ra tất cả. Khi về nhà, ông cảm thấy toàn thân nhẹ nhàng, tinh thần chưa bao giờ thoải mái và tự tại đến thế, thậm chí ông cũng không còn sợ cái chết nữa”.

Trên thế giới không có sự lựa chọn nào là mười phân vẹn mười, tất cả những lựa chọn đều cần phải trả giá. Bạn không thể đồng thời có được sự lộng lẫy của mùa xuân và tràn ngập lá vàng của mùa thu. Bạn muốn chỉ có quyền thế có lẽ cần hy sinh tự do, bạn muốn chỉ có tiền bạc có lẽ cần phải hy sinh gia đình, bạn chỉ muốn theo đuổi công danh sự nghiệp, có lẽ cần hy sinh sức khỏe và gia đình. Con người sống trên cõi đời này là khổ, bởi vậy Phật dạy: “Cho đi đừng hối hận; mất rồi cũng đừng tiếc nuối”.

Kỳ thực, khi bạn mất đi một thứ gì đó là bởi vì thứ ấy chưa bao giờ thực sự thuộc về bạn, cho nên đừng quá nuối tiếc và theo đuổi nữa.

Kỳ thực, cuộc sống quá mệt mỏi là bởi vì phần nhỏ là do cuộc sống và phần lớn là do dục vọng, lòng tham và sự phàn nàn của chúng ta tạo ra.

Đừng để ngày hôm qua chiếm cứ quá nhiều ngày hôm nay của chúng ta.

Cuộc đời không phải mỗi lần cho đi đều có thể nhận được kết quả như ý muốn. Những thứ được coi là vốn có thường chỉ có thể đáp ứng một ham muốn nhất thời, chúng ta có thể đòi hỏi một cách tùy ý, toàn tâm để cho đi, tùy ý để hiển thị, cố ý để theo đuổi nhưng đừng chiếm hữu suốt cả cuộc đời.

Còn có một câu chuyện khác kể rằng:

“Có một người lữ hành, lúc đi dọc bờ của một con sông lớn đã nhìn thấy một bà lão đang vì muốn vượt qua sông mà buồn rầu. Trong lúc sức cùng lực kiệt, anh ta vẫn dùng hết sức lực của mình giúp bà lão qua sông; kết quả là sau khi qua sông, bà lão một câu cũng không nói đã vội vàng rời đi. Người lữ hành rất hối hận. Anh ta cảm thấy có vẻ như nỗ lực giúp đỡ bà lão là một hành động không đáng giá bởi vì đến một câu “cảm ơn” anh ta cũng không nhận được.

Nào ngờ đâu, chỉ vài tiếng sau, lúc anh ta đã mệt tới mức không thể di chuyển, có một người thanh niên bắt kịp được anh ta. Người thanh niên này nói: “Cảm ơn anh đã giúp đỡ bà nội của tôi, bà tôi dặn tôi mang những thứ này tới cho anh dùng”. Nói xong, người thanh niên liền lấy ra lương khô, tiếp đó cả con ngựa bên mình cũng đem tặng cho anh ta. Người lữ hành lúc này vừa kinh ngạc vừa vô cùng cảm kích sự giúp đỡ của người thanh niên. Trong lòng anh ta bất giác hối hận vì đã vội có ý trách bà lão”.

Thông qua câu chuyện này, bạn hiểu được điều gì?

Đừng vội vàng yêu cầu cuộc sống phải cho bạn tất cả đáp án, đôi khi bạn cần phải kiên nhẫn mà chờ đợi. Cho dù bạn đứng trước thung lũng mà hét lớn thì cũng cần phải chờ đợi một lúc mới lại nghe được hồi âm kéo dài đó.

Cũng có nghĩa là, cuộc sống luôn luôn cho bạn câu trả lời, nhưng không lập tức đem tất cả nói cho bạn biết. Trong cuộc sống, bạn vốn nên cho đi đừng mong nhận lại; cho đi để cảm thấy tâm mình bao dung rộng lượng; không mong nhận lại để cảm thấy tâm nhẹ nhàng không gánh nặng, không tức giận nếu không được như ý muốn. Sự cho đi không mong nhận lại luôn làm tâm bạn thoải mái nhất, nhẹ nhàng nhất và hạnh phúc nhất.

Tuy vậy quy luật của cuộc sống vẫn là cho đi luôn có hồi báo. Hồi báo không xuất hiện ngay sau khi bạn cho đi, nhưng trong khoảnh khắc bạn không ngờ đến, một khoảnh khắc thích hợp nhất, một khoảnh khắc mà bạn cần nhất thì hồi báo sẽ xuất hiện, đó chính là vẻ đẹp của cuộc sống mà có lẽ bạn chưa để ý tới.

Có những thời điểm, bạn cảm giác như mọi thứ đều chống lại mình, tưởng rằng mình không chịu đựng hơn được nữa, những lúc ấy hãy nhớ điều này.

Khi đối đãi với bản thân, chúng ta nhất định phải trân quý và đối xử thật tốt, bởi vì đời người không dài và thân người là khó được nhất.

Khi đối đãi với người khác, chúng ta càng cần phải trân quý và đối xử tốt hơn nữa, bởi vì nhân duyên kiếp này, kiếp sau khó gặp lại.

Trong lúc lơ đãng tình cờ gặp nhau có thể để lại cho ta nhiều điều, chỉ một lần tình cờ gặp gỡ đơn giản rồi bỏ qua cũng có thể để lại những ký ức không phai nhạt mãi trong lòng.

Hai người yêu thương nhau nhưng không thể ở gần nhau thì sẽ không thể đi cùng nhau. Đời người tưởng dài nhưng kỳ thực lại quá ngắn ngủi! Hãy quý trọng mỗi lần gặp mặt.

Tình yêu thương có thể khiến con người quên đi thời gian nhưng thời gian cũng có thể khiến con người quên mất tình yêu thương.

Theo dkn.tv